

mand, for at han *i strid med sine officielle pligter* foretager eller undlader at foretage en handling, der er omfattet af vedkommendes hverv eller udøvelsen heraf. (Fremhævet her)

Efter korruptionskonventionen omfatter kriminaliseringspligten med hensyn til aktiv bestikkelse tilfælde, hvor en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en tjenestemand m.v. en *utilbørlig* fordel, uanset dennes art, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, for at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelsen af tjenesten. (Fremhævet her) Det samme gælder i øvrigt for OECD-bestikkelseskonventionen inden for dens anvendelsesområde.

Som det fremgår, stiller retsakterne forskellige krav til, hvilke handlinger der skal kriminaliseres om bestikkelse og hvilke personer som det skal være strafbart at bestikke.

Da den gældende bestemmelse i straffelovens § 122 er begrænset til bestikkelse af personer, der virker i dansk offentlig tjeneste, kræver opfyldelsen af de kriminaliseringspligter, der følger af retsakterne, allerede af denne grund lovændring.

Det foreslås derfor, at kriminaliseringen i § 122 udvides, således at bestemmelsen ud over bestikkelse af personer i dansk offentlig tjeneste eller hverv, også kommer til at omfatte personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv. I relation til den personelle udstrækning af kriminaliseringen af aktiv bestikkelse opfyldes herved ikke blot de mere begrænsede pligter efter første protokol til svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen. Udvidelsen tilsigter også at opfylde de mere globale krav efter OECD-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention.

Efter straffelovens § 122 er det et led i gerningsindholdet, at gaven eller fordelene er ydet for at formå tjenestemanden til at gøre noget, der vil indebære en *pligtstridig handlemåde*.

Et tilsvarende krav er indeholdt i første protokol til svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen (»i strid med sine officielle pligter«), men ikke i Europarådets korruptionskonvention, der alene taler om en »utilbørlig fordel« (»undue advantage«). Sidstnævnte konvention giver efter artikel 36 kun mulighed for at stille krav om pligtstridig handlemåde i forhold til udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved internationale organisationer.

Mens en fordel, der ydes for at formå en tjenestemand til at foretage en pligtstridig handling eller und-

ladelse, i almindelighed må karakteriseres som utilbørlig (»undue«), er det omvendt næppe nødvendigvis således, at en fordel kun er utilbørlig, hvis fordelene ydes med henblik på at få tjenestemanden til at gøre noget pligtstridigt.

Der kan på den baggrund rejses det spørgsmål, om det vil kunne anses for en korrekt opfyldelse af korruptionskonventionen, hvis kravet om pligtstridig handlemåde i § 122 opretholdes.

I praksis vil der formentlig ikke være tale om nogen større realitetsforskel mellem »utilbørlig fordel« og »pligtstridig handlemåde«, selv om der i princippet er tale om to forskellige vurderinger. Bedømmes en ydelse af en fordel som utilbørlig, vil den handling eller undladelse, som ydelsen har til formål at fremme, herunder f.eks. at få tjenestemanden til at fremskynde behandlingen af en sag, således normalt udgøre et pligtstridigt forhold for tjenestemanden.

Det vil dog ikke kunne udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor der ydes en tjenestemand en fordel med henblik på at få den pågældende til at foretage en handling, der ikke er pligtstridig, men hvor fordelene desuagtet må anses for utilbørlig i korruptionskonventionens forstand. Af hensyn til at sikre en korrekt opfyldelse af korruptionskonventionen finder Justitsministeriet det derfor rigtigst, at kravet om pligtstridig handlemåde i § 122 ikke opretholdes, hverken i forhold til bestikkelse af danske tjenestemænd eller i forhold til den foreslåede udvidelse til bestikkelse af personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Sammenfattende foreslås der således ikke alene en udvidelse af den kreds af personer, som det efter § 122 skal være strafbart at bestikke. Der foreslås også en ændring af gerningsbeskrivelsen i § 122, idet kravet om pligtstridig handlemåde udgår. I stedet foreslås der indsat et udtrykkeligt forbehold om, at der kun foreligger strafbar bestikkelse, hvis der er tale om »uberettiget« ydelse (løfte eller tilbud) af en fordel. Ved vurderingen af, hvad der er uberettiget, må der bl.a. tages hensyn til forholdene i det land, hvor tjenestemanden virker, og hvad formålet med ydelsen er.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 3*.

4.7.1.2. Mens OECD-bestikkelseskonventionen er begrænset til aktiv bestikkelse, indeholder første protokol til EU-svigskonventionen, EU-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention også pligt til at kriminalisere *passiv bestikkelse* (modtagelse af bestikkelse).